

ческия и умразенъ на народа режимъ. Но слѣдъ 3—4 дена той, за да изкупи тоя си грѣхъ и отдалечъ да прѣдпази да се не затвори капията му за пособие и послѣ за служба — писа до единъ отъ министритѣ дълго и широко писмо, въ което му разкри ужъ страшни тайни и прие на себе длъжността шпионинъ. Послѣ написа и 3—4 статии въ правителствения вѣстникъ, собствено тѣ бѣха прѣводни. И правителството му се отсрами. Едно пособие бѣ му отпуснато. За жалость, има въ свѣта подлечи, голѣми и малки! И сѣкашъ — по една фаталность! — тѣхното число все расте. Срѣщашъ ги вредъ. Тѣ сж на първо мѣсто. На много корави очи стоятъ и златни очила. Ахъ, ако можеше да се познаватъ, колко домгосани лица щѣха да се изпрѣчватъ на пътя ни всѣки часъ! Още по-скръбното е, че — разбира се, отъ свой егоизъмъ — и мнозина наши голѣмци, прѣмо или косвено, поощряватъ тия жалки създания — заразени отъ болѣсть, която лесно може да зарази, който до тѣхъ се доблѣгне. За въ всѣки случай, нашиятъ приятелъ поддържаше кореспонденция и съ опозиционери. Всичко се случва . . . Синътъ промѣни 2—3 града, въ всѣки градъ по десетина къщи, интригува между другари, праща анонимни писма до професоритѣ и до Българското правителство. Най-сетнѣ той избѣгна, като остави двѣ моми любовници — на едната бе изхарчилъ добра сума франкове и бѣ вече сгоденъ тайно; остави други дългове на хазии, перачки, гостилници, бирарии, тютюнопродавници и на другари. Сума пари бѣ извлѣкалъ и отъ приятели изъ България, на които пишеше: „Моля ви най-убѣдително имамъ голѣма нужда за пари. Кълна се въ името на скъпото приятелство: пратѣте ми. Щомъ се върна въ България, първата ми работа е да ви ги върна съ лихвата заедно. Приятелъ въ нужда се познава. Притечете се, приятели, на помощ на единъ благонадежденъ юноша, кой загива“. И тъй, върши, прави, синътъ, най-сетнѣ, слѣдъ три години пристигна тържествено въ София съ тия визитни картички въ изящно портфйойлче: «Docteur Jean Bariloff». — За тая титла бащата бѣ изхарчилъ повече отъ половината си капиталъ. Ехъ, мислѣше си той — за